

Fáysta Írók, Riporterek Közös Alkotásai
2018. február

(Alapítva: 1986.)
XVIII. évfolyam 144. szám

Kazinczy-verseny

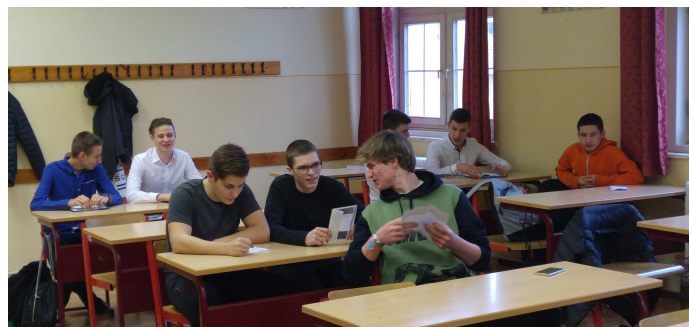
2018. február 8-án a 7. óra után rendezte meg iskolánk az idei tanév helyi Kazinczy-versenyét, ami a Fáy 20. Kazinczy-versenye volt. A kezdetektől Csókásné Gémesi Ildikó tanárnő szervezi a versenyt, gyakorlatilag majdnem mindig a döntőig jutott a Szép magyar beszéd versenyen iskolánk, sőt már a 2.

évben, 1999-ben Kazinczy-díjat nyert az egyik diákunk (Szappanos Viktor).

A zsűri tagjai között köszönhattük Csókásné Gémesi Ildikó, Hegedűs Judit, Kaszás Judit, Uhlár Karola tanárnőket, továbbá jómagamat is (mi 5-en rendszeres résztvevői, bírálói vagyunk a versenynek, valamint dr. Zántó Edina igazgató asszony is természetesen, de ő kivételesen betegség miatt nem volt most jelen). Kaszás Judit tanárnő bevezető szavai után 17 versenyző olvasta fel szabadon választott szövegét, hallhattunk többek között Deme Lászlótól, Fekete Gyulától, Wacha Imrétől, Babits Mihálytól, Sütő Andrástól, Montágh Imrétől, Németh Lászlótól, Z. Szabó Lászlótól csodálatosnál csodálatosabb szövegeket anyanyelvünk lenyűgöző szépségéről, az anyanyelvápolás jelentőségéről stb.

Nagy örömünkre szolgált, hogy sok 9.-es tanuló indult a versenyen, és megértően tudomásul vettük, hogy a felsőbb évfolyamokból (11-12.-esek) közül csak egy diák képviseltette a tanuló ifjúságot.

Az első forduló utáni szünetben a zsűri eldöntötte, melyek azok a versenyzők, akiknek esélye lehet bejutni a második fordulóba, kik azok, akik között lehet az a kettő tanuló, akik magabiztosan képviselni fogják majd iskolánkat a következő

lépcsőfokokon (a budapesti és esetlegesen az országos döntőben). 7 tanuló folytatta a versenyt, ők előre elolvashatták párszor a kötelező szöveget (Péchy Blanka írását – a szervező azért választotta ezt a szöveget, mert Péchy Blanka színművésznő indította el a Szép magyar beszéd-mozgalmat még 1962-ben), majd már szöveg nélkül a folyosón várták, mikor szólítja őket a zsűri az előadásukhoz. Fáys munkásságom óta még ilyen nem fordult elő: holtverseny alakult ki két diák körül a két nyertest illetően

a verseny után a zsűrizéskor. Az első helyezett kapcsán, akit egyértelműen mindenki továbbjutónak szánt, nem volt bizonytalanság. De a 2. személyben nem bírtunk megegyezni, így Csókásné Gémesi Ildikó 3 nyertest hirdetett ki, azzal a megjegyzéssel, a következő két hét nagyon komoly, sok időt és munkát

igénylő felkészülési időszaka miatt döntsenek a versenyzők, vállalják-e a budapesti fordulás részvételét. Az egyik versenyző „bokros” teendőire hivatkozva lemondta a lehetőséget, de a másik két diák örömmel vállalta azt. Így a két továbbjutó diák: Szivek Tamás a 10.a-ból és Gulyás Levente a 10.b osztályból. Gratulálunk nemcsak a továbbjutottaknak, hanem természetesen minden diáknak, aki vállalta a versenyt, és bátran állíthatom, igen sokan szépen szerepeltek, így esetleges újabb szereplési lehetőségek esetén nem lesz gond a szervező tanároknak, kire is bízzák a versmondási, felolvasási lehetőségeket az ünnepeken, versenyeken.

Köszönjük a résztvevő kollégáknak is, hogy felelősségük teljes tudatában vettek részt a versenyen (nagyon nehéz ám a jobbnál jobban teljesítő, sok esélyesből kettőt kiválasztani), valamint a versenyzőknek, hogy ezt a csütörtöki délutánjukat ránk szánták.

Hegedűs Andrea könyvtáros

Áron László ismét a Fáyban

Áron László színművész barátom – decemberi József Attila-óráját követően – januárban Radnóti Miklós életéről és verseiből készített összeállítást 12. évfolyamos diákjaink számára. Az óra Radnóti Első eclogájával kezdődött, egyik személyes kedvencemmel, amit Lacival párbeszédese formában olvastunk fel. Ezt követően Radnóti naplójából, leveleiből, illetve verseiből hallhattunk

részleteket. Kiemelt hangsúlyt kapott Radnóti magyarságtudata, a költészethez

mint végső menedékhez való viszonya és felesége, Fanni iránt érzett szerelme is. A diákok visszajelzése szerint ez az óra kicsit „sűrűbbre” sikerült az előzőnél, több verset és kevesebb életrajzi adalékot kaptunk. Az idei tanévben még egy

Petőfi Sándorral kapcsolatos alkalmat tervezünk a 11. évfolyamosok részére. Reméljük, az is – az előző kettőhöz hasonlóan – jól sikerül majd.

Uhlár Karola tanárnő

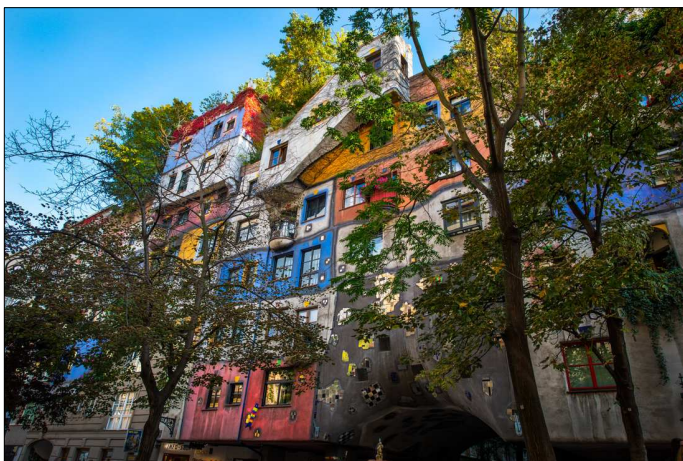
Bécsi út

(2017. december)

A busz hajnalban indult az iskola elől, mindenki jelen volt, akire számítottunk, és sikerült időben elindulni. Az út problémamentes volt, minden rendben ment. Biztonságban átléptük a határt, és folytattuk az utunkat Schönbrunnhoz.

A palota udvarán hatalmas karácsonyi vásár volt, ahol különböző dolgokat lehetett vásárolni. Lehetett venni forralt bort, képeslapokat, bögréket, karácsonyi díszeket stb. Továbbá, aki szerette volna, bemehetett a palotába, és megnézhetette belülről. Eközben a többiek vásárolhattak az előbb említett vásárban, valamint körbejárhatták a kertet.

Majd miután mindenki megcsodálhatta a palotát, átutaztunk Bécs központjába, ahol egyaránt a diákok és a tanárok is szabadidőt kaptak arra, hogy felfedezzék a várost, és vehessenek szuveníreket.

A szabadidő után megnéztük a Hundertwasser-házat, ami egy kortárs műalkotás, egy épület formájában, Friedensreich Hundertwasser tervezte. A ház Bécs egyik leglátogatottabb épülete, mindenkit elbűvöl sokszínűségével.

Az épület megtekintése után hazamentünk. A hazafelé tartó út is rendben ment, és estére hazaértünk.

Egy kellemes élménnyel lettünk gazdagabbak.

Hajdú Bence 12.c

Green Wheels a Fáyban

Lapzárta környékén egy visszautasíthatatlan felkérést kaptam, hogy írjak pár sort az iskolában folyó Green Wheels pályázat aktuális eseményeiről.

A rákövetkező nap, hajnali 4 órakor, mivel épp semmi más dolgom nem volt, nekiültem a cikk megírásának. Az agyamban cikáztak a gondolatok, és már magam előtt láttam a Firkában megjelenő cikket. Így azon nyomban nekiültem, és megírtam:

„Január 10–13. között a Fáy adott otthont a 3. Green Wheels találkozónak.”

Hosszasan néztem a kínok között megszült írást, és elégedetten dőltem hátra. Igen, kész vagyok. Egy pillanatra felmerült bennem, hogy talán kicsit dagályosan fogalmaztam meg a mondandómat, de a győztesek magabiztosságával hessegettem el ezt a negatív gondolatot. Ám minél tovább néztem, annál jobban kezdtem érezni, hogy ez esetleg nem adja pontosan vissza a történéseket. Így – bár úgy gondolom, az eredeti írásom is tökéletes, hisz ÉN csináltam – újra a billentyűzet fölé görnyedtem.

Írásomban néhol mint egy narrátor megkísérlem elmagyarázni, hogy mit, miért írtam. Ezek a bekezdések gondolatjellel kezdődnek.

Szóval nézzük, mire jutottam:

Január 10–13. között a Fáy adott otthont a 3. Green Wheels találkozónak.

– Ez már ismerős, szóval lépünk is tovább. Ám egy kérdés rögtön felmerült bennem: vajon mindenki

tudja, hogy mi is az a Green Wheels projekt?

Lehet, hogy be kellene mutatnom, legalább vázlatosan. Hát legyen....

A Fáyat még 2015-ben kereste meg a CFME Kft. (Centre for Modern Education), hogy szeretnének partneriskolaként látni minket egy centralizált, brüsszeli forrásokból támogatott KA2, ágazati szakképzettség-fejlesztési szövetségek pályázatban.

– Hmm... ha valaki eddig eljutott, akkor most fogja befejezni az olvasást. KA2, ágazati, centralizált meg ilyesmi... kit érdekel ez? Hát engem, de talán – még egyszer mondom, csak talán – mást esetleg nem. Így le sem írom, hogy rajtunk kívül még másik 3 ország vesz benne részt (Anglia, Szlovákia és Csehország), és a célja tananyag- és oktatás-módszertani fejlesztés. Nem, bárhogyan erőszakoskodik a kedves olvasó, ezt nem fogom leírni.

Iskolánk a legnagyobb örömmel csatlakozott a pályázathoz, és 2016 novemberében elkezdődött a munka. Ennek az elején nem sok látható eredménye volt, hiszen olyan unalmas események történtek, mint szerződéskötés, ezek nyomtatása és a menedzsment felállítása.

A munkarészét képezi, hogy időről időre a csapat összegyűlik egy országban, és több napos találkozót tart, ahol átbeszélnek a feladatokat és a felmerült nehézségeket.

Az első találkozó 2016 januárjában volt Prágában, ahol Tóth László igazgatóhelyettes és jómagam vett részt. Itt megkaptuk az első feladatok listáját, hogy megkezdjük az iskolában a munkát.

– Nagy tanulsággal szolgált a találkozó, mégpedig azt szűrtük le, hogy ha legközelebb Prágába látogatunk, akkor NEM vonattal megyünk, hanem vagy kerékpárral, vagy kocsival, vagy repülővel. Bármelyik kényelmesebb és főleg gyorsabb.

Munkánk első része az volt, hogy a tananyag és módszertanok egyes részeit lefordítsuk, és a tanárok felkészítése a tesztelésre. Így került sor 2016 májusában az első tanárképzésre a Fáyban.

Júniusban a második projekttalálkozót tartották egy London melletti kisvárosban, oda már hárman utaztunk, Lovas Andrea tanárnő, Tóth László és én. Jó hangulatú találkozón vettünk részt, ahol egyre jobban körvonalazódott, hogy miről is fog szólni ez a projekt.

– Megszívleltük a korábbi tapasztalatunkat: repülővel mentünk, kihagytuk a vonatot. Bár az utazás így is izgalommal telt, az ott átélteket majd nyugdíjas koromban fogom megírni, addig az olvasó – már ha eljutott idáig – kénytelen lesz várni.

Hazatérésünk után újult erővel vetettük bele magunkat a munkába, aminek az lett az eredménye, hogy a tananyag felét lefordítottuk, és megtartottuk a második tanárképzést iskolánkban. És szeptemberben úgy terveztük, hogy a kipróbáljuk a tananyagot és az oktatásmódszertanokat is. Számításainkat az húzta át, hogy a

többi ország még nem tartott ott, mint mi, így picit várni kellett rájuk, de októberben a 11. évfolyamon és a 14.g osztályban megkezdődtek a tesztelések.

A 11. évfolyamban én teszteltem és tesztelem a mai napig is a tananyagot és a módszertanokat, míg a többi tanárkollégám a nagyok közt.

– Nos, itt azt kéne leírnom, hogy a diákok hogyan reagáltak erre.... Eddig mindenki nagyon pozitív volt, ami azt jelenti, hogy vagy jól érzik magukat ezeken az órákon, vagy profi módon tudnak füllenteni. Mérlegelve a két lehetőséget, arra jutottam, ha jól érzik magukat, és ennek örülök, így más óráimat is ezeknek a módszereknek fogom alárendelni. Ha jól tudnak füllenteni, az sem baj, hiszen akkor az életben megállják majd bizonyos területen a helyüket. Még hogy nem az életre készíti fel az iskola őket!

☺ ☺

Így jött el 2018 januárja. Mint korábban említettem, a projektben időről időre összegyűlünk, hogy lássuk egymást, pogácsát eszeggessünk, meg megbeszéljünk ezt-azt. Mindig más országban kerül erre sor, így most mi voltunk a soros vendéglátók. Mondhatnánk, hogy mint vendéglátók tövig rágtuk a körmünket az előkészületek izgalmasában, de akkor picit túloznánk. Volt egy kis egészséges drukk, de nem több, mint egy szerkezettan-témazáró előtt (adott tanárt mindenki képzeljen hozzá).

A találkozó január 10–12. között zajlott, és ahogy a címben is utaltam rá, a Fáy adott otthont. Miután hazai terepen voltunk, több tanár kolléga vett rajta részt.

Igazgatónőnk, dr. Zántó Edina és a BGSZ Centrum főigazgatója, dr. Horváth Béla úr nyitotta meg a találkozót. Nem részletezném nagyon a három nap eseményeit, de volt tanárképzés, volt óratartrási demonstráció – itt köszönöm meg a 11. évfolyam segítségét – és a harmadik napon egyrészt a BME területén egy elektromosjármű-szerelési bemutató (köszönet Huszti Tibor tanár úrnak), és egy kamarai konferencia, ahol az Egyesült Királyság Nagykövetségét Caitlin Jones brit nagykövethelyettes képviselte, az NGM részéről Pölöskei Gáborné, a szakképzésért és felnőttképzésért felelős helyettes államtitkár vett részt. Iskolánkat Tóth László igazgatóhelyettes és jómagam képviseltem.

Mit mondjak erről a három napról? Fárasztó volt..... 😊 😊

Természetesen a munka nem áll meg, folytatjuk tovább a tesztelését a tananyagoknak és a módszertanoknak. Készülünk a következő találkozóra, ami júniusban lesz, Pozsonyban.

Kerékpár? Kocsi? Repülő? Vonat..... 😊

Végül szeretném megköszönni a januári találkozóban segítő kollégáknak és tanulóknak a támogatásukat:

Elsőként igazgatónőnknek, hogy helyet adott a rendezvénynek.

A többi kollégának, hogy a kieső óráinkat pótolták, és így segítettek nekünk.

A résztvevő kollégáknak a jelenlétét, hogy ott voltak és segítettek.

Az angolos kolléganőknek, Parti Eta és Lovas Andrea tanárnőknek, hogy fordítottak, amikor kellett, és Eta tanárnő, aki a rendezvény házigazdája volt, igazi karmesterként irányította a háttérben a munkát.

Köszönöm azoknak a segítő diákoknak a munkáját, aki a vendégeket terelgették, istápolták. Sokan voltak, nem tudnám most mindet felsorolni.

Köszönöm az iskola technikai személyzetének, hogy előkészítették a terepet, Gyözőnek a számítógépes hátteret, Zsil Mesternek, hogy ami kellett, azt a rendelkezésünkre bocsátotta, és a karbantartóknak, hogy még a klímát is beüzemelték.

Köszönöm a 11. évfolyam diákjainak, hogy ott voltak a bemutató órán, és azoknak is köszönöm, akik videót és képeket készítettek, külön kiemelném Vég Tamást, Micheller Zalánt a képekért és Kovács Domonkost a videóért.

Ha valakit kihagytam volna, elnézést, sokan voltak, és nem mindenki juthat eszembe.

A végén kicsit olyan lett ez az írás, mint egy Oscar-díj átadás, vagy még inkább, mint egy Miss World-eredményhirdetés.... mit is mondhatnék így végszónak?

Világbéke! 😊

2018. február 17.

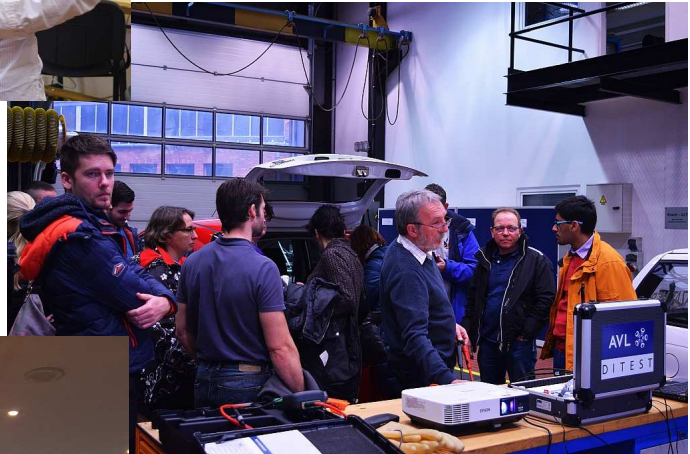
Korponai Tamás

u.i.: És a következő oldalon közkívánatra néhány kép

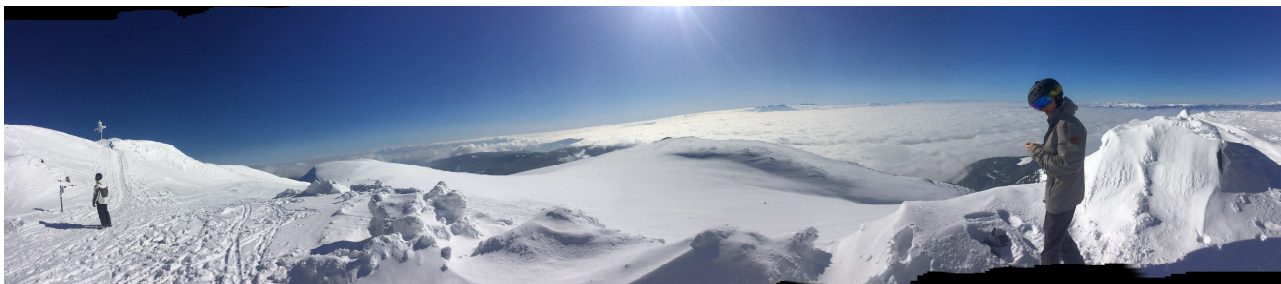
Az Európai Unió
Erasmus+ programjának
társfinanszírozásával

Az Európai Bizottság támogatását nyújtott ennek a projektnek a költségeihez. Ez a kiadvány (közlemény) a szerző nézetait tükrözi, és az Európai Bizottság nem lehet felelős az abban foglaltak bármilyen felhasználásáért.

Idén is Ausztriában, Koralpeben volt 2018. február 8. és 13. között a **sítúra**.

A DÖK-gyűlés

A gyűlést az iskolai vezetés szervezi meg, amelynek a lényege, hogy az osztályok DÖK-ös képviselőin keresztül a tanulók kéréseket tehetnek fel, vagy javaslatot tehetnek különböző ötletekre, amelyek az iskola életét, működését javíthatják.

A gyűléseken az osztályok DÖK-ös képviselői jelennek meg. A gyűlésen az igazgató és Korponai tanár úr véleményezik a kérdéseket, elmondják az álláspontjaikat, hogy az ötletek közül mit lehet megvalósítani, amit nem, azt miért nem lehet, illetve a különböző problémákra keressük a megoldásokat közösen.

Az idei ülésen szóba kerültek a következő témák: a konditerem

használata, az iskolai takarítás rendszere, a WC-k és a tornaterem tisztasága, a büfé árai, wifi az iskolában, a fás munkaruha színe, az órai viselkedést érintő problémák (pl. evés, telefonálás, ivás), a folyosói padok számának növelése, a titkársági ügyintézés, öltözködési stílusok, az iskolai fűtés egyenetlensége, a testnevelésóra alóli felmentés, tanulásmódszertan stb.

Összességében ezt egy jó törekvésnek tartom, növekszik a tanárok és a diákok között az együttműködés, kérdéseinkre választ kapunk, javíthatunk az iskola morálján.

Micheller Zalán és Szűcs Tamás 12.b

Toborzás

2018 januárjában ismét volt iskolánkban tájékoztató előadás katonai továbbtanulással kapcsolatban. A 12. évfolyamosaink közül szép számmal vettek rajta részt az érdeklődők. Elhangzott, mik a tiszthelyettesképzésre való jelentkezés

feltételei. Szó esett arról is, végzés után milyen életpálya vár a fiatal tiszthelyettesekre és tisztekre. A tájékoztató részét képezte a szerződéses jogviszony ismertetése, és kitért az előadó az önkéntes tartalékos intézményére is.

Dorozsmai Károly igazgatóhelyettes

A 9.c állatkerti osztálykirándulása

Az egyik kora őszi, szombati napon elmentünk az osztállyal az állatkertbe. Az állatkert előtt találkoztunk 9 órakor, így aznap mi lehettünk az állatkert első vendégei. Az állatkertbe velünk tartott Grünvalszky Anna tanárnő és Lerner Gábor tanár úr. A tanárnő összeállított egy feladatlapot számunkra. A feladatlapon néhány állat neve volt felírva. A mi feladatunk csupán annyi volt, hogy meg kellett keresnünk ezeket az állatokat, ahol készítenünk kellett egy szelfit velük, és az állat angol nevét rá kellett írunk a lapra. Amint az eligazításnak vége lett, négy-öt fős csapatokra váltunk szét, hogy megkeressük ezeket az állatokat. Az én csoportommal először a pingvineket néztük meg. Megpróbáltunk egy képet

csinálni, és megkeresni az angol nevüket. Továbbmentünk a Madagaszkár-házba, sajnos, ekkor ez még zárva volt. Így elindultunk az oroszlánházba, ahol megnézhettük az oroszlánokat és a többi nagytestű ragadozó állatot. Következő úticélunk az ún. mérgezház volt, ahol megnéztük a kígyókat, pókokat. Amint itt végeztünk, elindultunk a szavannaház felé, ott a szavannán élő állatokat láttuk. Ezután felmentünk a varázshegyre, és felülről rálátásunk nyílt az egész állatkertre. Leértünk a hegyről, és a jegesmedvék felé igyekeztünk, nemcsak a jegesmedvét nézhettük itt meg, hanem a fókákat is. Az állatkertben még az ausztrál állatokat is megismerkedhettük az Ausztrál Zónában. Utoljára a pálmaházba mentünk, ahol különböző növényeket és kisebb állatokat is láthattunk, lajhárt és tatut. Majd a röpdébe mentünk, ahol a madarak a

fejünk felett repkedhettek szabadon, de itt nemcsak kis testű madarak

repkedhettek, hanem dögevő madarak is, mint például a keselyű. Tizenegy órakor találkoztunk az állatkert kijáratánál, beszéltünk arról, hogy hogyan éreztük magunk, milyen állatokat láttunk. Amint mindenki megérkezett a kijáratához,

elköszöntünk egymástól és a tanároktól. Majd elindultunk haza. Az egész osztály nagyon jól érezte magát az első közös kirándulásán.

Csiki Balázs 9.c

A 11.c tanulóinak látogatása a **drogprevenációs szabadulósobában**

Öt osztálytársammal látogattuk meg a XIII. kerületi Prevenációs Központ által létrehozott Tudat-törőt, a világ első, függőségek témájában kialakított szabadulósobáját.

A srácokkal közösen indultunk útnak a Fáyból, szerencsére aznap korán végeztünk, így bőven volt időnk odaérni. Nagyon jó volt az egész délután! Odafelé menet kis kitérőt tettünk, meglátogattunk egy romos épületet – miért is ne? –, ahol kicsit „belerázódtunk” a dologba.

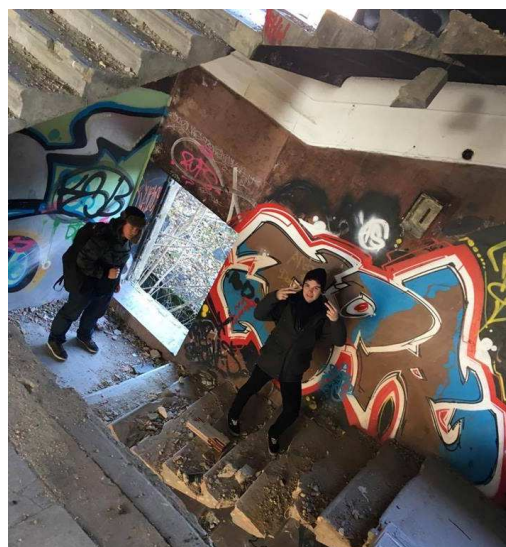
Amikor odaértünk, kedvesen fogadtak minket, kitöltöttünk egy kis kérdőívet a

cigaretta-, drog- és alkoholfogyasztási szokásainkról, és mehettünk is játszani! Ezután bezártak egy sötét szobába, ahonnan különböző, függőségekkel kapcsolatos kihívások teljesítésével kellett kiszabadulnunk. Az elején kicsit nehezen indultunk el, a szervezők segítségére is rászorultunk, de a végére belejöttünk, és sikerült kiszabadulni! Logikai és csoportos feladatok segítségével kerestük a választ a következő kérdésekre: Mik a

drogfüggőség, drogfogyasztás kockázati tényezői? Mik a lehetséges kimenetek? Mi segíthet? Ezekre ad választ a Tudat-törő szoba. Nekem nagyon tetszett, igaz, még kicsit kiforratlan a dolog – hiszen még a tesztidőszak zajlik –, de megéri megnézni! Haverokkal a legjobb választás egy kis „hülyülésre”.

Szóval összegzésül: menjetek minél többen!

Kedves Diákok!

Most, hogy elkezdtek a tanév második félévét, biztosan sokan elhatároztátok, hogy az év végi bizonyítvány sokkal jobb lesz a félévinél. Ehhez szeretnék adni néhány tanácsot, hogy a tanulásod minél hatékonyabb és könnyebb legyen. Mindenképpen próbáld meg az idődet helyesen beosztani!

Ne kezdj tanulni közvetlenül főétkezés után, ekkor a szervezetünk az emésztéssel van elfoglalva, könnyen elálmosodunk. De azért éhesen, szomjasan sem érdemes leülni. Agyunk rengeteg cukrot használ fel működés közben, kicsi utánpótlás mindig kell!

Fontos a megfelelő környezet. Nem mindegy, hol és milyen atmoszférájú térben vagy tanulás közben. Mindenképpen gondoskodj arról, hogy a hely világos és jó levegőjű legyen! Tanulás előtt nyiss ablakot, vagy legalább szellőztess egy rövid ideig! A szemed épsége érdekében, ha kénytelen vagy este tanulni, gondoskodj a megfelelő megvilágításról! Amire pedig még érdemes külön figyelni, hogy kényelmesen, de egyenes háttal ülj a széken, pláne, ha hosszabb időre vagy kénytelen nekiülni a tanulásnak! Ez a vérkeringésed és az izmaid érdekében is nagyon fontos. Van, aki nem szeret teljes csendben tanulni. Hallgass instrumentális zenét, vagy olyat, aminek nem érted a szövegét! Aki viszont csak teljes csendben tud figyelni, az ügyeljen a megfelelő körülményekre!

Amennyiben a tanuláshoz nincs szükség számítógépre, kapcsold ki a számítógépet, ülj minél távolabb tőle, a tévé ne legyen bekapcsolva, és figyelj arra, hogy a

telefonod se vonja el a figyelmet a tanulástól!

Tanulás előtt és közben is figyelj oda arra, hogy sok folyadékot vigyél be a szervezetedbe, főleg víz formájában (az energiatartalok hosszú távon nem segítenek)! Étkezés szempontjából pedig egészséges rágcsálnivalók fogyasztása a javasolt, például alma- vagy répakarikák nassolása. Ezek segítik a koncentrációt és az energiapótlást.

Készíts mindent elő! Mielőtt beletemetkeznél az iskolai feladatokba, tanulnivalókba, bizonyosodj meg róla, hogy minden könyved, jegyzeted, ismertető, szótár és írószerszám elötted vannak! Ne adj magadnak indokot arra, hogy felállj, és megtörd a tanulás folyamatát!

Kezd a tanulást könnyebb tárggyal, ez a bemelegítés!

Ha lehet, még aznap tanuld meg a leckét, amelyik napon feladták! Így érteni fogod az órai jegyzetet, emlékszel a tanár magyarázataira, lesz időd még egyszer átismételni, amikor már leülepedett a tudás.

Tanulj egész tanévben! Csábító lehet elhalasztani a tanulást az utolsó pillanatra, különösen akkor, ha azt mondod magadnak, hogy bármi, amit korábban megpróbálsz memorizálni, nem ragad meg az agyadban. Ez nem igaz! Áldozd időt a tanév folyamán arra, hogy átnézd minden jegyzetedet, és újraolvasd a fontos oldalakat a könyvben. Ez első hallásra fárasztónak tűnhet ugyan, de így tényleg (majdnem) minden fontos információ megmarad az agyadban a dolgozat napjáig.

Ha nagyobb anyagról van szó (nagydolgozat, vizsga), fogj hozzá jóval hamarabb a tanuláshoz, ne egy-két nappal előtte! Szerezd be a szükséges könyveket, nyomtasd ki a számítógépről, internetről, amire szükség lesz, jegyzetelj, cédulázz, készítsd elő az anyagot!

Ha nem jegyzel meg mindent elsőre, akkor jó módszer lehet, ha mindent leírsz. Azzal, hogy leírod, rengeteg dolgot meg tudsz jegyezni. Végül talán segíthet az is, ha a tanulás után elmagyarázod a leckét a barátodnak vagy barátnődnek.

Fontos a pihenés! 25 perc folyamatos memorizálás után tarts 5 perc pihenőt! A technika lényege, hogy nem kell sokáig összpontosítani, de abban a 25 percben a tanuláson kívül semmi mással nem foglalkozhatsz (tehát nincs telefon, nincs Facebook). A módszer könnyíti, gyorsabbá és élvezetesebbé teszi a tanulás folyamatát.

Nemcsak a tanulás közbeni pihenés a nagyon fontos, hanem az is, hogy minden éjszaka aludj legalább 8 órát!

Az összeállítást készítette: Szénási Anita

A Zeneakadémián jártunk

„Három hét, egy hét, huszonnégy óra, százöt perc. Az út hossza Berlinből Párizsba gyalog, postakocsin, gőzvasúton és repülőn. Űrhajóval másfél perc, elvileg.

Nem is olyan régen oly buzgón hittünk a gépek diadalában: a gépekben, amelyek megváltak a

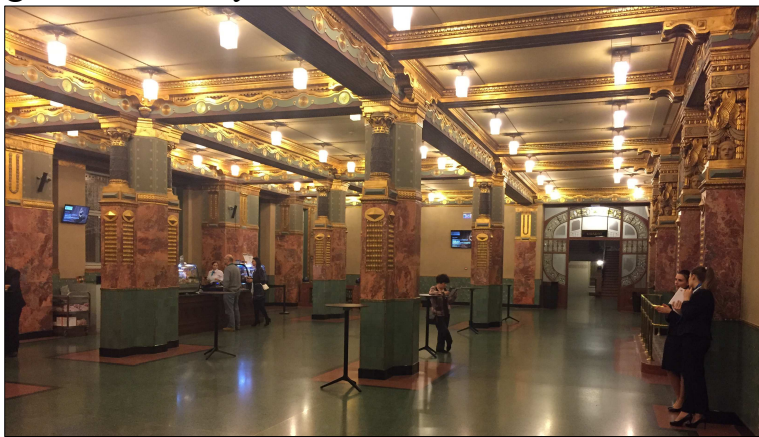
munka gyötrelmétől, eltörlik a lehetetlent, és elhosszítják az általános jólétet. Gyorsaság és erő, tömeg és teljesítmény mindenben, életben – halálban. Megszületett az új, gépszírtól csöpögő istenség, és mi, hajdani teremtoi mára alázatos teremtményeivé szelődöttünk. Akárhogy is volt, az életünk teljesen más lett általuk.”

Így vezeti fel az ismertető a január 25-én, az Óbudai Danubia szimfonikusok tolmácsolásában, Vajda Gergely vezényletével, a Zeneakadémián elhangzott rendhagyó hangversenyt.

És ha már gépekről van szó, milyen közönséget szólíthatna meg leginkább egy ilyen hangverseny, mint egy közlekedésgépészeti, műszaki iskola diákjait?

Mens sana in corpore sano, tartja a mondás. Ép testben ép, sőt: szép lélek.

Akkor, amikor ezek a srácok életét a gépek, gépezetek, a zaj, a mechanika, az egzakt tudományok tömkelege teszi ki, jól jön egy kicsit elcsendesedni a nagy múltú, patinás Zeneakadémia falai között, és zenét hallgatni. Olyan zenét, amit még nem hallottak, mert nem az ő világuk/ízlésük (volt eddig), vagy éppenséggel olyat, amit hallottak már, sőt, rendszeresen hallgatnak, csak nem tudják, hogy az a műfaj igencsak komoly is lehet.

A hangversenyt Eckhardt Gábor zongoraművész és zenepedagógus Beavató című ismertető előadása előzte meg, amely színesen, lebilincselően és humorral fűszerezve vezette be a közönség laikusabb tagjait a komolyzene világába, illetve segített a hallgatóságnak az előttünk álló darabokat

megérteni, összekapcsolni a hangverseny témájával.

Öt darab szerepelt az est repertoárján:

Az első két darab zeneszerzője Arthur Honegger, a gépek, alkatrészek, dugattyúk, fékek, tengelyek, kerekek zakatolását, robaját, csikorgását, nyikorgását, majd a gőzmozdony rettenthetetlen, duhaj pöfögését, dübörgését, sípolását hozta be nekünk a terembe. Az ipari forradalom kellős közepén találtuk magunkat, hogy majd a darab vége felé lankás, lágyabb tájakon áthaladva alább hagyjon a zaj és a feszültség, és újra felfedezhessük a zenét és annak örömét a robaj mögött.

A második darab a jól ismert és nagysikerű John Williams komponálta Star Wars szvit volt. Richard Wagner modern köntösbe öltöztetve. Magasztos, fenséges, dicsőséges, bátor, büszke zene.

Itt már a diákok sokkal inkább elemükben voltak, a film jeleneteit és karaktereit vélték felfedezni a zenemű öt részén keresztül. Figyeltem őket a szemem sarkából... nagyon élvezték!

A szünet után egy olyan darab várt bennünket, amire a diákok igencsak kíváncsiak voltak a bevezetőben elhangzottak után: Szergej Prokofjev unokája komponálta a darabot szimfonikus zenekarra és... DJ-re, azaz turntable=DJ pultra. Két vagy több generáció ízlésvilágának az érdekes ötvözete tárult a szemünk és fülünk elé, egyedi, izgalmas

produkciót eredményezve, és ezáltal talán közelebb hozva egymáshoz a végleteket, egyben elfogadóbbá, toleránsabbá is téve őket egymással szemben.

Utolsó darabként John Adams Short Ride in a Fast Machine című darabját hallgathattuk meg, amely rövid volt ugyan, de annál meglepőbb, frappánsabb.

Az együtt eltöltött hosszú délután ellenére remélem, hogy ifjú zenekedvelőink kellemes élményekkel tértek haza, és legközelebb is szívesen kirándulnak más zenei tájak világába.

Orbán Kamilla

Gépek-koncert

Január 25-én a Zeneakadémián voltunk az osztállyal, és még jó néhány fáystával. A Gépek című koncertet néztük meg az Óbudai Danubia Zenekar előadásában.

Fél hatkor volt gyülekező a Liszt Ferenc téren, az Akadémia előtt. Az épület nagyon szép látványt nyújtott, mindenhol gyönyörű festmények, üvegcsillárok áradata vett körül minket. Korábban még nem jártam az épületben, de hallottam róla, hogy egyetemenként és koncertközpontként is működik.

A bevezető háromnegyed hatkor kezdődött, amin elmesélték egy vetítés segítségével, hogy mi lesz az előadásban, és információkat tudhattunk meg az előadott darabok szerzőiről, a korszakról, a művek keletkezéséről. Utána egy fél órás szünet volt, mielőtt az előadás elkezdődött. A helyünket elfoglalva,

csodálkozva láttam, hogy hétköznap este lévén mégis mennyien jöttek el.

A másfél órás előadás igen változatos és érdekes volt, modern és komolyzene keveréke, Honegger vonatos programzenéje, a Star Wars szvitje és DJ is volt. Én komolyzenében nem vagyok jártas, de egész érdekes volt számomra, bár igazán a Star Wars fogott meg a legjobban.

A zenekar soktagú és változatos hangszerelésű volt. Számomra döbbenetes, hogy ennyire egységesen hogyan tudják megszólaltatni ezt a sok hangszert.

Az előadás fél tízkor ért véget. Bár nagyon elfáradtam, mivel fél tizenkettő is volt, mire hazaértem, de felemelő élmény volt számomra. Remélem, a többiek is hasonló élményekkel gazdagodtak.

Nagy Gergő 9.b

Látogatás a Maróti Motormúzeumban

Múlt év decemberében a mi kis osztályunk, a 14.a meghívást kapott, hogy látogasson el Maróti úrhoz, és tekintse meg az ő méltán híres, magyar motorkerékpár-

gyűjteményét. Természetesen elfogadtuk a felkérést, és elutaztunk a XX. kerületben található Maróti Könyvkereskedésbe, amelynek emeletén található a magyar motorkerékpár-gyártás remekei, ritkaságai és a mai fiatalság által talán még sosem látott modellek.

Mikor megérkeztünk, szívélyes fogadtatásban részesültünk, nemcsak a dolgozók, hanem Maróti úr és a lányai által is. Ajándékba kaptunk egy időtérképet, mely a magyar motorkerékpár-gyártás fejlődését mutatta be, ekkor vette kezdetét megismerkedésünk azokkal a

motorkerékpárokkal, amelyek nemcsak Budapest, hanem az egész ország utcaképét színesítették, de ma már csak néhol láthatók, és csak ritkán olyan fényükben, mint amikor legurultak a gyártósorról. Mielőtt megtekinthettük volna a gyűjteményt, egyfajta „történelemóra” részesei lehettünk, ahol betekintést kaphattunk azokról az emberekről, akik elősegítették kis országunkban a motorizált kerékpárok fejlődését, és érdekességeket tudhattunk meg ezeknek a gépeknek a gyártásáról és felépítményeiről. Egy idővonal mentén haladva előkerültek azok a márkák, amelyekről egyből eszünkbe jut egy-egy típus és formavilág, ilyen például a Csepel, a Pannonia és a Danuvia. A teljesítményükről is reális képet kaphattunk, amelyek egy mai mérce szerint igen kicsik voltak némelyiküknél. De bevezetést halhattunk azokról az emberekről is, akiknek ezek a teljesítmények kicsinek bizonyultak, és ilyen olyan módszerekkel próbálták növelni nemcsak a hengertérfogatukat, hanem a teljesítményüket is. Ők voltak a kor „tuningmesterei”.

Az előadás után a bolt udvarán Maróti úr beindított nekünk egy gyönyörűen restaurált, akár napi használatra alkalmas, 1930-as évekbeli Méray motorkerékpárt, mely számos érdekes műszaki megoldással volt felszerelve. A motor „pöccre” indult, és érces hangja az egész XX. kerületben hallható volt. Az akkori

motorokat teljesen máshogy kellett vezetni, mint a maiakat, rengeteg kar volt rajtuk, mindent ezekkel kellett állítani. Igazából négy-öt kézre lett volna szükség, hogy mindent kezelni lehessen, úgyhogy a kor motorosai, akik meg tudták ülni ezeket a gépeket, igazán kemény legények lehettek!

A motorindítás után jött a várva várt pillanat, amikor felsétálhattunk megtekinteni azokat a motorkerékpárokat, amelyeket csak az előadás közben vagy talán még sose

láthattunk. Voltak közöttük ismerős modellek is. Szép, rendezett sorokban vártak a motorok letisztítva, újra fényezve vagy éppen restaurálva eredeti fényükben. Majdnem minden darab elé oda volt téve a táblácska a modellnévvel, gyártási tudnivalókkal vagy éppen egy kis történettel, ami a motoré volt. Végigjárva a kiállítást jó volt látni, hogy valaki ennyi munkát, időt fektetett bele, hogy megmentse a pusztulástól ezeket a veterán járműveket. Örülök, hogy részese lehettem ennek a látogatásnak, és ennyi ritka és sokszínű motorkerékpárral ismerkedhettem meg. Ajánlom a múzeum megtekintését mindenkinek, akit érdekelnek a régi magyar motorkerékpárok, és időutazást szeretne tenni a múlt század motoros életébe.

Barcsa László 14.a

A 9.d látogatása a Maróti Motormúzeumban

Egy hétfői napon, 3 órakor gyülekeztünk az iskola előtt. Tömegközlekedéssel megérkeztünk a múzeumhoz. Szívélyesen fogadtak minket. Először az emeleten egy előadást tartottak nekünk a magyar motorgyártásnak a történelméről. Az előadás után kérdéseket tettek fel nekünk a témával kapcsolatban. Ezután a gyűjtemény tulajdonosa elmesélte, hogyan gyűjtötte össze a motorokat. Egy szünet keretén belül levitt minket az udvarba, és beindítottunk egy közel 100 éves motort.

Ezt követően körbevezetett minket a kiállításon, és közben elmesélte a

motorok történetét a beszerzéstől a kiállításig. A körbevezetés után kitöltöttük a kérdőívet, ami a múzeumról szólt. Ezek után elköszöntünk, majd hazamentünk.

Köszönjük Csőke Sándor osztályfőnökünknek a kirándulást, valamint Maróti Józsefnek, hogy fogadott minket.

Balog Zsombor, Krizsán Martin, Náhlik Dávid és Veres Péter Roland 9.d

Petőfi Irodalmi Múzeum

A karácsony előtti héten, 2017. december 13-án a Fáy 12.a osztálya közösen ellátogatott a Petőfi Irodalmi Múzeumba.

A múzeum Budapesten található, pár perc sétára a Ferenciek terétől. Feladata az irodalmi tárgyi emlékeink gyűjtése és bemutatása. Idén Arany János születésének 200. évfordulójának alkalmából időszakos kiállítást rendeztek, de a komplex belépőjeggyel a Szabó Magda születésének 100. évfordulójára rendezett gyűjteményt és a Petőfi életéről, munkásságáról összeállított, állandó kiállítást is megnézhattük. Amint a bejáraton beléptünk, Landerer nyomdája fogadott minket. A következő csoportkép e nyomdagép előtt készült.

Felmentünk az emeletre, ahol körbenézhattünk. Megtekinthettünk korabeli leveleket, iratokat, könyveket és műtárgyakat. Volt interaktív kiállítási részleg, ahol kérdőívet lehetett kitölteni az ott látottak alapján. A tárlatot nagyjából 1 óra alatt jártuk be. Nagyon jól éreztük magunkat. A kiállítás végén az emlékkönyvbe bejegyzést írtunk, hogy itt járt az osztály.

A program után elindultunk a Vörösmarty tér felé, ahova körülbelül 12 perc alatt értünk el. Itt egy közös forraltborozás és kürtöskalácsozás keretein belül megbeszéltük a kiállításon látottakat.

Köszönjük ezt a remek iskola utáni, közös programot osztályfőnökünknek: Csókásné Gémesi Ildikó tanárnőnek!

Színházlátogatás

2017. november 23-án a Vígszínházba látogattunk el a Jóembert keresünk című darabot megnézni, Eszenyi Enikő rendezésében és főszereplésével.

Nekem a színmű összességében tetszett, volt benne negatívum-pozitívum, de modern, absztrakt megjelenítése ellenére, élvezhető volt.

Hossza pont az az időtartam, ami tűrhető, nem túl hosszú és nem is rövid. Felépítése érdekes volt, habár néhol egyhangú.

Maga a zene jó volt, volt benne modern zene is, ami a fiatal nézőknek, köztük nekem is tetszett, de szívesen hallgattam volna klasszikus dalokat is.

A színdarab története tetszett: a lényege az volt, hogy ha másokkal kedves, jószívű vagy, akkor a legtöbben kihasználnak emiatt, de ha nem segítesz senkinek, nem vagy kedves másokkal, akkor nem mernek kihasználni, sőt, azt csinálják, amit mondasz nekik.

A színészek kiválóan alakították a szerepüket, ezért egészen bele tudtam magamat élni, és át tudtam érezni a különböző karakterek helyzetét.

A darab összességében jó volt, csak ajánlani tudom másoknak is, hogy nézzék meg.

Gaál Barnabás 9.b

A 11.c osztály látogatása az **Örkény Színházban**

2018. január 7-én látogattunk el az Örkény István Színházba, ahol részt vettünk egy színházpedagógiai foglalkozáson, majd ezt követően egy színházi előadáson. Az előkészítő foglalkozás több szempontból is rendhagyó volt. Egyrészt mi voltunk az első csoport, akik az Anyám tyúkjá 1. című előadáshoz kapcsolódóan vehettünk részt ilyenén, másrészt olyan nézőpontból mutatta meg a verseket, amit magyarórán nem tapasztalunk. A foglalkozás első részében – Tóth Krisztina novellájának segítségével – bele kellett képzelni magunkat

abba a helyzetbe, hogy a verseket mi inkább állva vagy ülve mondanánk el. Tetszett, hogy saját, egyéni gondolatainkat is meg tudtuk osztani ennek kapcsán. Aztán kaptunk egy verset, amit kis csoportokban, saját szempontjaink alapján dolgozhattunk fel, kedvünk szerint. Nem volt megkötve a kezünk, így sokkal szabadabban és lazábban tudtam hozzáállni a vershez, olyan gondolataim ébredtek, amik más helyzetben nem jutottak volna eszembe. Jók voltak a szituációs játékok és feladatok, oldották a hangulatot, jobban tudtam gondolkodni, és megérteni a verset. A foglalkozás után az Anyám tyúkjá 1. című előadást láttuk, ami a magyar irodalom legismertebb, kötelező verseiből készült összeállítás. Sok verset a megszokottól eltérő, humoros megközelítésben adtak elő a színészek, sokat nevetett a közönség. Hosszú, újdonságokkal teli délután és este volt egy fárasztó iskolai nap után, de biztos vagyok benne, hogy sok élménnyel gazdagodott az egész osztály.

Lehoczki Viktor 11.c

Thália Színház – Naftalin

December 18-án este 72 fáysta elment a Thália Színházba, ahol a Komáromi Színház vendégjátékát, Heltai Jenő: Naftalin című komédiáját nézte meg.

Az előadás „központi alakja” egy szekrény volt, mivel minden, ami történt, igazából a szekrényhez kapcsolódott.

Terka nagyságos asszony elutazása előtt légyottra fogadja a fiatal, jóképű Laboda Pétert. De a helyzet nem ilyen egyszerű, mert közben beállít a férj, ezért a feleség meglepetésében a naftalin szagú szekrényben rejti el szerelmét. A nagyobb baj abból adódik, hogy nincs arra a nőnek lehetősége, hogy az elutazása előtt elengedje a fiatalurat, ezért az anyját kéri meg, szabadítsa ki a férfit. Közben a „pénzéhes” házmester, mivel nem tudja, hogy Terka apja itt szeretne találkozni fiatal szeretőjével, kiadja a lakást egy hölgynek és két lányának. A lányok kinyitva a szekrényt meglátják Labodát, aki így kiszabadul. Terka apja közben megérkezik, és az ott lévők elől kedvesét szintén a szekrénybe

dugja. Így, amikor Terka anyja kinyitja a szekrényajtót, hogy kiengedje Labodát, egy nőt talál ott. Mindenki kétségbe esik, hogy a szekrényben „nemváltás” történik. De hogy a rejtély hogyan oldódik meg, a történet hogyan lesz végül happy endes, mindez a furfangos házmesteren múlik.

Az előadás zenés darab volt, melyben sok humoros karakter szórakoztatott bennünket. Sokaknak tetszett a színház, és jól érezték magukat.

Franka Bálint 9.a

Nem adom fel! 1.

Február 15-én a Nem adom fel! alapítvány szervezésében, iskolai keretek közötti programon vehetett részt osztályunk, a 12.e. Két részre szakadva, 10-10 fős csoportokban indultunk neki a hat különböző állomásnak. Elsőként egy kerekesszékes kisasszony, Adrienn fogadott minket, aki activity jellegű játékokkal várt. Csoportunkhoz csatlakozott még Brigi is, aki az alapítványnál gyakornokként dolgozik.

Nem szokványos játék volt, különböző nehezítésekkel kellett végrehajtani, hogy átérezzük a hátrányos helyzetű emberek mindennapi nehézségeit. A körülírást például a nyelvünk hegyére rakott papírcsíkkal kellett elvégeznünk. Nem volt egyszerű... A következő állomáson egy látássérült úriember várt minket, András. Itt

„bemelegítésként” bekötött szemmel és egy bottal kellett végigmenni az akadályokkal teli termen. Ez teljesíthető volt, hiszen tudtuk, hogy biztonságban vagyunk, nem üthet el egy autó sem, és nem eshetünk le a lépcsőn... de sajnós kint a nagyvilágban ez már nem lenne vicces. András szerencsére humorosra vette az egész beszélgetést, így nem volt feszültség senkiben. Bemutatott pár segédeszközt, amiket a hétköznapiakban

használ, kifejtette, hogy tudunk segíteni egy látássérültnek, illetve bármilyen kérdést feltehetünk neki. 10 perces szünet után egy autista fiú, Dávid várt minket. Dávid mesélt magáról, elmondta az autizmusról az általános tudnivalókat, jellegzetességeit.

Megtudtunk, hogy 200 autistából egy, maximum 2 ember rendelkezik különleges képességekkel, mint például a fotografikus memória. A feladat az volt Dávidnál, hogy csoportosítsuk a tényeket és a tévhiteket, amik az autizmusról felmerülnek. Ezt szinte hiba nélkül teljesítettük. Dávid után két látássérült hölgy várt minket. Szintén bekötött szemmel kellett párosítani babzsákokat (a bennük rejlő babok mérete alapján),

összerakni egy dominótáblát tapintás alapján. Nem volt egyszerű, főleg a babzsákos, kevés találatunk lett. Az ötödik állomáson egy jól szituált, látszatra teljesen egészséges férfi fogadta a csapatot. Ez persze nem volt így, mert László siketnéma volt. Körbeültük, és különböző kérdésekkel bombáztuk, melyeket segítője „tolmácsolt” neki jelbeszéd segítségével. Végül egy fiatal sráchoz mentünk, aki 18 éves korában, nyaralás alkalmával fejest ugrott a Tiszába, és eltörte a gerincét, és egész hátralévő életére tolokocsiba került. Három kerekesszéket hozott magával, hogy mi is ki tudjuk próbálni őket. Vicces volt, versenyezhetünk, fel is borultunk vele, de nyilván, ha hasonló helyzetben lennénk, nem lett volna humoros.

Összességében: pozitívan csalódtunk a programokban, mert őszintén szólva kis gyomorgörccsel vágtunk neki. Féltünk, hogy kínos helyzetek alakulnak majd ki, amiket sem a vendégek, sem mi nem fogunk tudni kezelni... azonban nem így lett. Sok érdekességet tudhattunk meg a hátrányos helyzetű emberekről, akiknek, ahol tudunk, segítenünk kell, hogy ha csak egy kicsit is, de megkönnyítsük az életüket.

Jávorszki Péter 12.e

NEM ADOM FEL! 2.

2018. február 15-én délután iskolánkba „beköltözött” a Nem Adom Fel Alapítvány.

Az alapítvány 2005 óta segít a hátrányos helyzetűeknek, hogy felfedezzék és kiértékeljék magukban azt a lelki erőt és azokat a képességeket, amelyek által mindenki a legtöbbet hozhatja ki saját életéből.

Az alapítvány munkatársai jónéhány órára birtokba vették iskolánk földszintjét és

tantermeit. Kiürítették és átalakították, hogy minél hitelesebben ismerhessük meg, élhessük át a sérültek helyzetét. Hogyha csak néhány órára is, de „belekerülhessünk mindennapjaikba”. Az egyes tantermek egy-egy állomást jelentettek.

Ezek a következők voltak:

Kommunikálj a keziddel!
Más szemmel a világ felé!

Lépj be a világomba!

Activityzzünk!

Közlekedj másképp!

Trénerek segítették és irányították a foglalkozásokat.

De mit is jelentenek ezek a foglalkozáscímek?

Kommunikálj a kezeddal!

Itt egy siket fiatalemberrel találkoztunk, akivel jeltolmács segítségével kommunikáltunk. Megtudtuk tőle, hogy épen született, de kisgyerekkori védőoltás szövődménye következtében veszítette el hallását.

Ahogy fogalmazott, ő már nem emlékszik a hallók világára, az ő világa a csend.

Az iskolai évek alatt megtanulta a jelbeszédet, sőt a hangok képzését is, de nem szeret „beszólni”. Végtelen optimizmus és derű áradt belőle, többször elmondta, hogy ne sajnáljuk őt. Sőt!

Megdöböntünk, amikor úgy fogalmazott, hogy szerencsésnek érzi magát, hogy „csak” siket, hiszen nem vak és nem mozgássérült.

Megtalálta a helyét az életben: dolgozik, és családja is van. Felesége és négy gyermeke épek, jelbeszéddel kommunikálnak egymással. Megtudtuk problémáikat és gondjaikat is, hogy még sok feladat vár megoldásra, hogy valóban teljes értékű emberként élhessenek.

A legszélesebb támogatottságot anyagi és oktatási módszerben az Amerikai Egyesült Államok biztosít a fogyatékkal élő embereknek.

Más szemmel a világ felé!

Két-két nem látó, fiatal lány csoportokra osztott bennünket, szemünket bekötötték, és különböző feladatokat adtak nekünk: tapintás és hallás alapján tárgyakat kellett csoportosítanunk. Olyan biztossággal „mozogtak” közöttünk, hogy észre sem vettük, hogy nem látók.

Lépj be a világomba!

Itt egy huszoneves, enyhén súlyos autista fiatalemberrel találkoztunk. Hosszas fejlesztés eredményeként feszültség- és

problémamentesen tudtunk beszélgetni. Beszélt az autizmusról és saját állapotáról is, minden kérdésünkre szívesen válaszolt. Az elmondások szerint az utóbbi években erősen megnőtt az autizmussal élő gyerekek száma, ezért jó, hogy mi is többet tudtunk meg erről a betegségről.

Közlekedj másképp!

Itt egy 23 éves, tolószékbe kényszerült fiatalemberrel találkoztunk. Megdöbbenve hallgattuk, hogy 18 évesen egy rossz döntése következtében került tolószékbe: fejest ugrott a Tiszába: súlyosan megsérült egy nyakcsigolyája, amelynek következtében nyaktól lefele lebénult.

Ezután hónapokig mesterséges kómában tartották, ötször hozták vissza a klinikai halálból. 9 hónapi kemény rehabilitáció után sikerült elérnie jelenlegi állapotát, hogy tudja mozgatni karjait és egyik lábát is. Számunkra szinte elképzelhetetlen hogy egy tömbház 7. emeletén lakik, ahol gyakran rossz a lift. Ilyenkor technikája: kiül a tolókocsi mellé a lépcsőre, megkapaszkodik a korlátban, és lépcsőfokról lépcsőfokra húzza fel magát

és a tolószékét. Az ismerkedés után beülhettünk az alapítvány által hozott tolószékbe, és tanulhattuk a vele való közlekedést: előre-hátra, forgás jobbra-balra, átugratás a küszöbön. Sőt, versenyt is rendezett számunkra, amit élveztünk.

Hiszen szerencsére ez számunkra csak játék volt.

Hogy mit jelentett ez a délután számunkra? Sokat „tanultunk” az optimizmusról, az elfogadásról, toleranciáról, nyitottságról, empátiáról. Derűs, segítőkész, kedves emberekkel ismerkedtünk meg, akiktől mi sokkal többet kaptunk, mint ahogy azt ők gondolják.

Kaszás Judit tanárnő etika órán kért bennünket, hogy írjuk le reflexiónkat, íme néhány vélemény:

A tegnap délutánt nagyon értékesnek tartom. Találkozhattunk néhány sérült, vagyis nem is sérült, hanem más emberekkel. Nagyon nagy erőt adtak, mert mindannyiuknak volt valamiféle hátrányuk, mégis hatalmas életerő, boldogság áradt belőlük. Azon is elgondolkoztam, hogy én is és még millió ember a kis dolgokon nagyon szomorúak, mérgesek vagyunk, de látva ezeket az embereket, elgondolkoztató, hogy akkor ők milyen mérgesek, szomorúak lehetnének, de nem, és ez egy csodálatos dolog számomra.

A nagyon nagy tanulság ebből szerintem az, hogy kis dolgokon nem érdemes görcsölni. Esetleg, ha van valamilyen dolog, amit nem kapunk meg, akkor nem kell magunkba fordulni, mert egy csomó dolgunk megvan: látunk, hallunk, érzékelünk stb. (Antal Péter)

A tegnapi délután után három „élmény” maradt meg bennem igazán. Leginkább a tolószékbe kényszerült fiatalember, számomra elképesztő, ahogy elmesélte, hogy mi történt vele. Tényleg, azok után, amiken keresztülment, ahogy hozzááll a dolgokhoz, nekem már természetellenesnek tűnt, annyira nem érződött rajta a traumák nyomai.

A nem látó férfi is nagyon megindító volt, olyan könnyed, humoros, vidám stílusban mesélt az életről és a mindennapjairól, hogy az elképesztő volt.

Végül nagyon érdekesnek találtam azt, hogy a hallássérült férfit „zavarta”, amikor a hallókészülékkel hallotta a hangokat. De az ő esetében végül is érthető, mivel neki így természetes az élet.

A „tolószékverseny” kimondottan izgalmas és jó volt, főleg a fiatalember vidám, laza, vicces hozzáállása miatt.

De Dávid is, aki autizmussal él, nagyon érdekes dolgokat mondott nekünk, nagyon érdekes volt hallani, hogy hiába „nem beszél szépen”, úgy értem, hogy nagyon választékos, pontos volt (szókincse gazdag, dátumokra, intézményekre elképesztő pontossággal emlékezett).

Az efféle programok hasznosak lehetnek, a tegnapi kivitelezés is korrekt volt. (Antal Martin)

Furán éreztem magam, mert nem tudtam, hogy hogyan kellene az ilyen betegekhez hozzáállni, és úgy hozzájuk szólni, hogy ne legyen számukra sértő. Sok új dolgot tanultam, láttam és próbáltam is. Megtanultam például, hogy hogyan közeledjek a sérült emberekhez, segítek egy látássérültnek. Szerintem hasznosak az ilyen programok, mert így megtanulhatjuk, hogy hogyan segítsünk, és valamilyen szinten átérezhetjük az ő mindennapjaikat. Megtapasztalhattuk, milyen elveszíteni bármelyik érzékszervünket. (Balázs Attila Balázs)

Érdekes volt, eddig tartottam a beteg, sérült emberektől, és nyomasztónak éreztem, amikor találkoztam egy ilyen személlyel, de tegnap igazából jól éreztem magam, és már nincs bennem elutasítás a sérült emberek iránt. A nem látók is ugyanolyan emberek, mint mi, és jól éreztem magam, az autista férfi meg inkább érdekes volt, mint visszataszító. Számomra nagyon hasznos volt, és örültem, hogy részt vehettem ebben a programban, már más véleményem vagyok a sérült emberekről, de azért jó, hogy nem egy súlyos autistát vagy szellemi fogyatékos embert hoztak, ez pont így volt érdekes és hasznos számomra. (Petz Csaba)

Mindegyik előadás hasznos és érdekes volt. Megtapasztalhattam, hogy milyen a hétköznapi élet a fogyatékkal élők számára. Életüket nagyban segíti, hogy mindenhez pozitívan állnak hozzá, és próbálják nem feldolgozni a betegségüket. Számomra ösztönző volt ez a foglalkozás, mert így segítőkészebb lehetek ezek iránt az emberek iránt. (Csordás Sándor)

Ha valaki szeretne találkozni ilyen optimista, kedves emberekkel, mehet a Nem Adom Fel Cafe & Bar Budapest, VIII. ker., Magdolna utca 1-es szám alá, vagy meghallgathatja zenekarukat, a Nem Adom Fel együttest.

Végezetül álljon itt az az idézet, amely az alapítványé, de mi is magunkénak valljuk: „Mindenki elég gazdag ahhoz, hogy másoknak segítsen!”

A csütörtök délután (Nem adom fel) 3

Ez a program egy játékos előadás volt, melyen megmutatták nekünk, hogy hogyan tud néhány ember együtt élni a betegségével. A program 4 órás volt, és 6 állomásra volt megrendezve. Az első állomáson egy hallássérült férfivel ismerkedtünk meg. Ő elmondta, hogy hogyan vesztette el a hallását. Azt is elmondta, hogy a hallássérülteknek milyen iskolákat tudnak biztosítani, valamint mennyire eltérő két nemzetnek a jelnyelve. A második állomáson egy fiatal srác volt, aki kitorpte a nyakát, amikor egyszer beugrott a Tiszába. Ennek következtében deréktól lefele lebénult. Ezen az állomáson kerekesszékekkel versenyeztünk, és azt is megengedte, hogy két-kerekezzünk velük. A harmadik állomáson egy egyensúlyzavaros lánnyal találkoztunk, ezért került kerekesszékekbe. Itt activityztünk egy újfajta módon: szituáció és beszéd volt. Ha szituációt választottunk, akkor egy történetet kellett eljátszanunk, beszédnél pedig egy papírlapot kellett a nyelvünkre rakni, és így kellett körülírnunk azt a szót, amit választottunk. A negyedik állomáson egy látássérülttel voltunk, aki nagyon jó fej volt. Itt bekötött szemmel és egy fehér bottal sétáltunk a teremben.

Az ötödik állomáson egy autistával voltunk, aki megtanított néhány dolgot az autistákról. A hatodik állomáson is látássérültek voltak. Itt szemfedővel kellett társasjátékokat játszani. A végén pedig együtt fotózkodtunk. Sok új élménnyel gazdagodtam.

Dúzs Bence 9.a

Bírósági tárgyalás a 2. emelet 21-es teremben

2017. november 17-én, egy osztályfőnöki óra keretében bejött dr. Fajta Gabriella, az Országos Bírósági Hivatal bírónője.

A bírónő tartott nekünk egy rendhagyó órát, és bevezetett minket a bíróság működésébe, a jogszabályokba is, de azt csak nagyvonalakban.

Felhozott egy példát a pályafutásából, ami az volt, hogy elütöttek egy biciklist, aki nem adta meg az elsőbbséget. Ezen az ügyön ment a vita, és amikor ott dolgozott, nem jutottak semmire. Aztán pár osztálytársunkat a bírónő beinvitálta egy játékba, amiben volt egy bíró, egy felperes, annak ügyvédje és az adott céget képviselő ügyvéd. A felperes a cégnek dolgozott, de munka közben balesetet szenvedett, ráadásul nem biztosított megfelelő védőfelszerelést a munkához. Ennek az egyik tárgyalását játszottuk el, és elég sok információt tudtunk meg.

Amikor befejeztük a játékot, akkor utána lehetett kérdezni, és a végén kaptunk tollat, karkötőt és jegyzetpapírt.

Nagyon érdekes volt ez az óra, és többet tudtam meg a bíróságról és a ránk vonatkozó jogszabályokról.

Szőke Patrik és Horváth Bálint 11.a

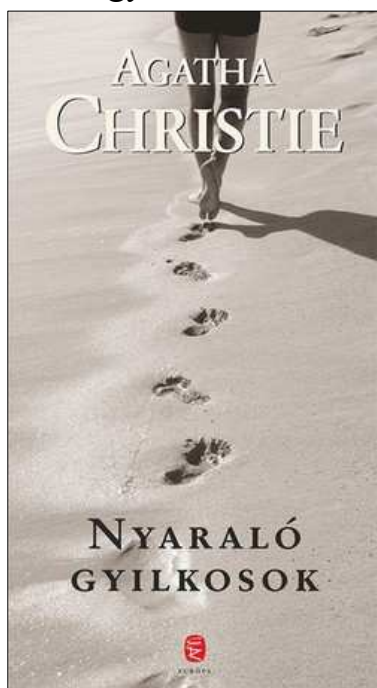

KINCSEK AZ ISKOLAI KÖNYVTÁRBAN 3.

Agatha Christie művei – Nyaraló gyilkosok –

A Gyilkosság az Orient expresszen c. film újbóli megfilmesítése (Kenneth Branagh 2017-es rendezése) adta az indíttatást, hogy elkezdjek a világhírű krimiíró könyvei iránt érdeklődni. Először a filmeket néztem meg – az igazi Agatha Christie-rajongók nyilván ismerik a Poirot-sorozatot, amiben a főhóst David Suchet formálja meg, és aki olyan kiválóan játssza a belga nyomozó szerepét, hogy már mintegy prototípusává vált Poirot-nak; ennek ellenére én a korábbi színész, Peter Ustinov alakítását kedveltem meg igazán.

Iskolánk könyvtárában a terjedelmes életmű méreteihez képest szerény számban vannak képviselve az író könyvei, de persze ezt úgy is felfoghatjuk: igenis van mit olvasni az iskolai könyvtárban, ha Agatha Christie-t keresünk. Legnépszerűbb művei közül a Tíz kicsi néger és a Gyilkosság az Orient expresszen hozzáférhető, de én most egy másik művét, a Nyaraló gyilkosokat ajánlom.

A különködő, bogaras, de rendkívül alapos és gyors észjárású Hercule Poirot nyomozó nyaralását egy tengerparti üdülőhelyen tölti Angliában, a tengerparton. De mint ahogy Poirot-tal elő szokott fordulni, itt is megtörténik, amiben mintha tudat alatt reménykedne: gyilkosság áldozata lesz az egyik nyaraló hölgy a szállodából. A történet akkor játszódik, amikor még az emberek ismerkedtek egymással egy-egy nyaralás időszakában, úgyhogy a nyomozóban a vendégekről már gyilkosság előtt kialakul valamiféle benyomás. Természetesen a gyilkosság kapcsán a hivatalos szervektől rendőrök jönnek ki, elkezdődik a szálloda vendégeinek, alkalmazottainak „kihallgatása”, meghallgatása, és miután Poirot messze földről híres, mennyire hatékony a munkájában, megkérik, segítsen nekik, vegyen részt a meghallgatásokon. Gyakorlatilag mindenki, akivel már

korábban kapcsolatba került a szállodában, számot ad a gyilkosság időszakára tehető cselekedeteiről. A könyv nagy részét ezek a meghallgatások teszik ki.

Természetesen a történet végére Poirot-ban kialakul a kép, hogy is történhetett a gyilkosság (talán nem mondok újdonságot, hogy eddig egyetlen általam ismert Poirot-történetben sem más akadt a gyilkos személyére, mint főhősünk, az egyéb rendőrök jelenléte ellenére sem), hogy ki is a bűnös, hogyan sikerült félrevezetni a nyaralókat és a rendőröket – bizonyos ideig. A Poirot-történetek állandó „kelléke” itt is megjelenik: a szálloda összes vendége jelenlétében derül fény a bűnös nevére.

Aki szeret az apró részletekben elmerülni, aki krimiolvasás közben szeret a világ sokszínűségéről informálódni – Agatha Christie sokat utazó, a világ sokféleségében

tájékozott, okos író volt –, aki kedveli, hogy olyan detektívirodalmat olvas, amely nyelvileg már közelít a szépirodalmi művek stílusához, annak ajánlom, ne hagyja ki Agatha Christie remekeit.

Hegedűs Andrea könyvtáros

FILMAJÁNLÓ

Három óriásplakát Ebbing határában

Ha valaki a filmcímek alapján dönt arról, hogy mit is szeretne megnézni a moziban, akkor bizony nagy valószínűség szerint elsiklik az ebben a cikkben ajánlott film felett, pedig nagy hiba! Rendkívül elgondolkodtató, izgalmas, fordulatokkal teli filmről van szó, ami már díjat is nyert szakmai körökben. Az angol rendező készítette filmben amerikai szereplők játszanak amerikai kisvárosi környezetben (modern westernnek is nevezhetném.). A színészek közül többen ismeretlenek, de egy-egy szereplő neve is beugrik a nézőnek, vagy ismerős arcra. És bár nem agyonsztárolt amerikai művészekről van szó, a film mondhatni tökéletes.

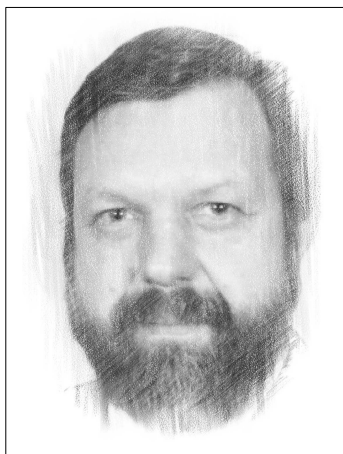
A kicsiknek nem ajánlott film (16 éven felülieknek) alapsztorija, hogy egy brutális meggyilkolt fiatal lány édesanyja kétségbeesésében, mivel lánya gyilkosát a rendőrség hónap óta nem kerítette kézre, kibérel a település határában három óriásplakátot, hogy közhírré tegye a fájdalmát, és ezzel együtt lejárassa a

helyi rendőrséget (pontosabban a rendőrfőnököt) – természetesen azért, hogy végre meglegyen már a gyilkos. A hatóság vagy tehetetlen, alkalmatlan a munkájára, vagy nem is igyekszik megoldani a problémát. Ezennel elkezdődik a rendőrség és az anya közötti háború. Talán nem közhely: a gyűlölet gyűlöletet szül, a szűk látásmód visszaüt, aki valamitől értelmetlen okok miatt irtózik, azzal kénytelen megbarátkozni, a gonosz is csak ember, és nem biztos, hogy valójában tényleg gonosz, és igenis, kell tudni megbocsátani! Mindezt és még nagyon sok mindent érint a film gondolatvilága, és mint minden mestermű, ez is a befejeződése után további kérdéseket vet fel. Sokáig a film hatása alatt érezheti a néző magát.

Aki szeret még hónapok, évek után is emlékezni egy-egy jó sztorira, szeret elgondolkodni, hogy a szereplőket mi motiválta cselekedeteikben, szereti a fordulatokat, szereti több szempontból látni az eseményeket, szereti, ha a részletek is komoly jelentőséggel bírnak, annak ajánlom, feltétlenül nézze meg az egész egyszerűen ma már csak Három óriásplakátként emlegetett filmet! Csodálatos élményben lesz része.

Hegedűs Andrea könyvtáros

Zsilka István köszöntése nyugdíjas éveinek elérése alkalmából!

Zsilka István a Fáy András Szakközépiskolában szerszámkészítő szakon 1972- ben tett érettségi vizsgát. 1996-ban a Gábor Dénes Műszaki Főiskolán informatikus mérnök oklevelet szerzett. Iskolánkban munkatársként 1975 óta dolgozik. Kezdetben anyagbeszerző volt, majd később szakoktatóként dolgozott. De igazi helyét akkor találtuk meg, amikor pedagógusok segítőjeként elvállalta az oktatástechnológusi munkakört.

Így lett István, nem kevés ráhatásomra az egyik legközelebbi munkatársam. Rá mindenben számíthattunk. Ha kellett, segítette az órák audiovizuális előkészítését, ha

kellett, videózott, szerkesztette és mai napig is szerkeszti iskolaújságunkat, a Firkát, melynek névadásában nem kis szerepet játszott. Ha kellett, szervezte a tanár- és diákkirándulásokat, ha kellett, nyitott héten vezette a felvételire jelentkezőket évek óta. És még tett sok minden mást.

43 év munkásság a Fáyban, melyhez még a négy középiskolai év is hozzáadódik, nem kis mennyiség. Emlékezetem szerint betegállományban sosem volt, így bizony teljesen kidolgozta a munkaidőt.

Ehhez jó kedv, segítőkészség és a kollégák, valamint a tanulók szeretete párosult.

Bátran állíthatjuk, Zsilka István a közel félévszázad alatt Fáy mindenésévé vált.

És miért gyűjtöttem össze mindezeket? Mert elérkezett egy fontos dátum, amelynek neve: **nyugdíjas** lehetsz.

Bódi Irén Az idő vonatán.

Egy pálya útja véget ér.
A gyorsvonat megáll,
s a búcsúzó útitárs,
más vonatra száll.
Az idő vonatán
lassan dőcög tovább,
s ha kinéz ablakán,
nem fut el úgy a táj,
ahogy elfutott - az ifjúság.
Az ember a múltba
ezerszer visszanéz,
s szeretné újraélni
mindazt, ami szép.
Lassítaná az időt,

s megállítaná
a legszebb percekét,
de az idő kerekét
megállítani nem lehet.
Amilyen hosszú volt az út,
annyi szépet rejt a múlt!
Ahogy este a Nap leszáll,
úgy válik múlttá a jelen,
míg pirkad a hajnal,
a jövő csak sejtelem.
Az ember a múltba
ezerszer visszanéz,
könnyűnek látszik a búcsúzás.
De búcsúzni mindig nehéz.

Elgondolkodhatunk az életünkön, a sorsunkon, a történetünkön, a múltó történelmünkön. Szeretnénk megállni egy pillanatra. Körülnézni, egymásra nézni, magunkba nézni. Most, mikor egy életmű vastag kötetét, képletesen és valóságosan is becsukjuk, gratulálunk Istvánnak, hogy hűségben és tisztességben eltöltött velünk ennyi időt. Nem elköszönni szeretnénk, inkább köszönni és köszönteni őt. Ha a Fáyban körülnézek, a régiiek közül már sokan hiányoznak. Hiányoznak közülünk, és hiányoznak nekünk. Jövőre István is belép a nagy hiányzók közé.

Ha már a nyugdíjas életet választod, mit kívánhatok, mit kívánhatunk neked?

Elsősorban békességet és békét, hogy élvezhesd a még elvégzendő munkát és a nagyon is megérdemelt pihenést szerető családot körében. Egyszer minden véget ér, akkor búcsúzni kell. De minden percben ott a hit és a remény, hogy egy új kezdődik el. Vágj neki bátran, de ne hidd, hogy jobb lesz, mert a nyugdíjas az idő múlásával már nem tartozik sehova. Ne nézz hátra, bátor légy, hallgass a szívedre, és vezessen a vágy egy új, értelmes élet felé! A múlt rövid villanás csupán. A jövőt még be kell teljesítened. A búcsú mindig kettős érzélem. Elválás a régítől, és indulás egy új felé. Hiszem, hisszük, hogy újabb kapuk nyílnak a számodra. Remélem és reméljük, hogy e mostani bejárat is csak jelképesen csukódik be, és neked a Fáy továbbra is nyitva áll.

Nagyon jó egészséget, hosszú, boldog nyugdíjas éveket kívánok!

2018-02-21

Pletser József

BÚCSÚ

A szerkesztőség búcsúzik Zsilka Istvántól, Zsilka Pistától, Zsilma mestertől, Zsilka tanár úrtól, Zsiltól – kinek hogy tetszik, mert kollégánk mindegyik névre hallgatott. A Firka szerkesztőségi tagja volt a kezdetektől. Mivel szomszédos szobában dolgozunk, talán kicsit szorosabb ismeretséget alakítottunk ki egymás között, mintha ő az épület egy távoli részében tartózkodott volna egész nap.

Miután a Firka és az ún. tankönyvezés kapcsán sokszor kettesben dolgoztunk, bátorkodom méltatni Zsilka István kollégámat, elmondani az olvasóknak, mennyire fog itt ő hiányozni nekünk.

Ugye az illik, hogy ilyenkor: „csak a szépre emlékezünk”. Persze nemcsak szép emlékek vannak, de olyan kevés rossz, hogy a sok jó elhalványítja ezt a keveset.

Kezdjük a rosszakkal: Zsilka tanár úr „szereti felkapni a vizet”, vagyis sokszor kívülállóként nem értjük, min idegesíti magát. Ilyenkor aztán az egész emelet hallja, mi a probléma. De hát egy ilyen közösségben az indulatok is felszínre kerülnek, nem csoda, ha látjuk egymást egy-egy gyengébb pillanatában. Zsilka tanár úr bizony utálja a túlórázást, így bizony fél 3-kor mindig elindul – de hát ez nem is rossz, ugye? A feladat végül is másnap is megvan, és ha nagyon-nagyon muszáj, akkor csak itt marad még egy kicsit (más kérdés, hogy általában úgy alakítja mindenki a Zsilka tanár urat érintő feladatokat, hogy ne kelljen túlórázni.). És hát eddig tart a munkaideje! Már fél 7-kor benn van, és fél 3-kor hazamegy.

Van még rossz? Talán előfordul, én a 9. évemet töltöm a Fáyban, úgyhogy a Fáyban töltött több mint 40 évének csak kis részében ismertem őt. Ki-ki gondolkodjon el róla, milyen emlékei vannak Zsilka tanár úrról.

És most jönnek a pozitívumok. Biztos ember a Fáyban. Olyan nincs, hogy ő nincs benn! Senkiben még csak fel sem merül, hogy esetleg betegszabadságon lenne! Így számtalanszor előfordul, hogy az utolsó pillanatban kapja meg a rá testált feladatot, egy-egy műsorszerkesztés, egy-egy szerkeszteni való / nyomtatni való, és ha határidő közeledte miatt egyszerre 5-6 feladatot kell elvégezni 60 éves korára, nem csodálom, ha az egész folyosó hallja, amikor méltatlankodik. Zsilka tanár úrnál mindig van kávé! Előre készül arra is, ha jönnének vendégek a Fáyban, ne szégyenkezzen az iskola, hogy nem tudja kávéval megkínálni a vendégeket. Mindenkinek fenntartja a székeit egy-egy kávézás melletti beszélgetésre, és ilyenkor végighallgatja x-t és y-t. Zsilka tanár úr nem felejt el semmit! Nőket meghazudtoló memóriája van. Szólsz neki, hogy ebben meg ebben segítsen, és nem felejt el! Elképesztő! Klónozni kellene! Udvarias a nőkkel, laza és vicces tud lenni (a Firkába a viccrészt már régóta ő állítja össze), rendkívül tisztelettudóan beszél a családjáról, a kedves feleségéről, a lányáról, végtelen családcentrikus. Mindig nyakkendőben van, elegánsan öltözik, ad magára. Zsilka tanár úrral sok mindenben egyetértünk, kedves kollégám (volt).

És a Fírka kapcsán: Zsilka tanár úr mindig „összerakja” a Firkát! Szeretne ragaszkodni a szerkesztőségi határidőkhöz – jogosan –, de sajnos nagyon sokszor nem jön ez össze, ennek ellenére az újság mindig elkészül. Mindig törekszik arra, hogy a lehető legjobb munkát adja ki a kezéből, jó érzéke van hozzá, hogy a formai keretek között a legjobb újság szülessen meg. Nemcsak a képválogatáshoz, szerkesztéshez, újságtördeléshez ért, hanem nyelvileg is sokszor segít nekem, észreveszi a be-becsúszó nyelvi furcsaságokat, a szóismétléseket, a dagályos fogalmazásokat flottabbá teszi. A tárlóról is beszéljünk. Szépséges képei nélkül – gyanítom – elég fakók lesznek a kiállítások.

Zsilka tanár úr hiányozni fog – szoktam poénkodni: a kávéi miatt biztosan! De persze senki sem pótolhatatlan. Más el fogja majd végezni az ő feladatait. Augusztus végéig szabadságát tölti, és még fogjuk látni időnként a nyár végéig.

Nyugodalmasságban eltöltött hosszú éveket kívánunk még nyugdíjas éveit alatt. Sok örömet családjá és kutyusai körében! És bármikor szeretne minket meglátogatni, „rendelkezésére állunk”, remélhetőleg minimum egy jó kávéval!

Hegedűs Andrea könyvtáros

☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺

Ha megígérem, hogy hiányozni fogsz... elmész?

Persze hogy barátok maradhatunk, csak ne hívj fel!

Ha elhagysz, veled mehetek?

Nem vagyok híve a válásnak; az özvegység híve vagyok.

Fehérneműt mindennap tisztát veszek fel – péntekre már hét van rajtam.

Először a jó hír: betegséget fogunk elnevezni magáról ...

Nem mindegy, hogy mire fekszel: Nedves köre vagy kedves nőre...

Bár zsenik vagyunk, néha mégis botlunk, ha lábunk négy is. (egy ló)

Szabad országban szabad ember szabad akaratából azt mond, és azt tesz, amit szabad.

A vadászat olyan sport, amit a nép választott képviselői útján gyakorol.

Jöttem, láttam, és most nem győzők bocsánatot kérni.

A házasság olyan bűn, hogy még az egyház is megtagadja a feloldozást.

Reggelizni mentem, ha nem jönnek 12:30-ig, akkor ebédelni is.

Csak biztos napokon szerelmeskedj! Amikor a férj úton van!

Barátok jönnek, mennek... az ellenségek gyűlnek.

A fiúk olyanok, mint a golflabdák; lyukról lyukra járnak, de nem mindig találnak bele...

A szerelem először csak óhaj, majd sóhaj, és végül: JAJ!

Ha anyósod csókol, gondold arra, hogy Krisztus is szenvedett!

Olyan hideg volt, hogy egy ügyvéd a saját zsebébe tette a kezét!

És akkor a királyfi merőlegesen fókuszálódott a királykisasszonyra...

Ma kezdődik életed hátralevő része.

Nekem úgy tűnik, az élet elég hosszú, csak nem elég széles.

Az egyetlen baj a semmittevéssel, hogy sohasem tudod, mikor végeztél.

Szeretem a munkát; lenyűgöz. Képes vagyok órákig ülni és nézni.

Ha dolgozni támad kedvem, leülök csendben egy sarokba, es megvárom, amíg elmúlik a roham.

Washington nem tudott hazudni; Nixon nem tudott igazat mondani; Reagan nem tudja, mi a különbség a kettő között.

Gábor Zsa Zsa a háztartás szakértője. Valahányszor elválik, mindig megtartja a házat.

Nehéz elhinni, hogy valaki igazat mond, ha tudjuk, hogy mi az ő helyében hazudnánk.

Agy – az a szerv, amellyel azt gondoljuk, hogy gondolkodunk.

Ne féljünk nagyot lepni, ha ez tűnik szükségesnek. Két kis ugrással nem jutunk át a szakadékon.

Régebben ateista voltam, de azután megismertem Magamat ...

Szerelemmel múlik az idő, idővel a szerelem.

Két olyan négybetűs szó van, amelyet a nőnek okosan kell alkalmaznia: a soha es az elég. A két szó kombinációját (nekem sohasem elég) viszont érdemes kerülnie.

Azt mondják, a szerelem vak. Talán ezért olyan aktívak a férfiak a kezükkel.

Néma gyereknek az anyja sem látja a fától az erdőt.

Az értelmiség előtt két út áll: az egyik az alkoholizmus, a másik járhatatlan.

Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek

A kommunista diktatúrák áldozatairól szóló megemlékezést 2018. február 23-án tartottuk. Az iskolarádió a 3. órában adta le a műsort, a Parti Gáborné által összeállított megemlékezésben a 10.c osztályból a következő diákok szerepeltek: Bán Dominik, Bódi Máté, Hanyecz István, Őri Tamás és Zsiák Gergely.

A titkárság melletti kiállítási tárlóban aktuális kiállításokat (nemzeti ünnepről, emlékévről, néphagyományokról stb.) szoktunk tartani. A januári- februári időszakban először az újévet köszöntöttük (hagyományosan), majd a farsangi időszakra eső, híres napokról szóló kiállításunk (Pál napja, Vince-nap, gyertyaszentelő boldogasszony). Jelenleg a Mátyás-év kapcsán dicső királyunkról, I. Mátyásról látható egy komplexebb kiállítás.

történet

2017. decemberi utolsó munkanapunkon karácsonyi ünneppel és közös ünnepi ebéddel zártuk a napot, ahova korábbi, mostanra már nyugdíjas kollégáinkat is meg szoktuk hívni. Parti Gábor tanár úr, aki szervezte az ünnepi műsort (a 12.b osztályból jópáran szerepeltek benne: Dietrich Soma, Károly Róbert, Kepler Gergő, Kovács Domonkos, Lőrincz Róbert, Márkus Adrián, Micheller Zalán, Mikula Bálint, Szűcs Tamás, Ulicska Dominik, Vég Tamás), egészen modern koncepcióval állt elő: a Krisztusi (születés) történetbe (Artaban história) beágyazva egy modern, amerikai sztorit hallhattunk Lőrincz Róbert felolvasásában – mintegy hangsúlyozva, hogy a karácsonyi értékek nem évülnek el! A műsort egyébként Kovács Domonkos szaxofon-szólója indította. Köszönjük a diákoknak, hogy ránk szánták ezeket a perceket! Méltó megemlékezés volt az ünnep kapcsán!

Az újság eredeti címe: **Fáy Irka** –

Az iskola weboldala: <http://www.fayamszki.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60 – 62. ☎ +36 - 1 - 215 - 3177

Fax: +36 - 1 - 476 - 0901, OM azonosító: 203031

Felelős kiadó: **Dr. Zántó Edina** igazgató

Felelős szerkesztők: **Dr. Hegedűs Andrea** – **Zsilka István**

Diákszerkesztő: Szabó Péter 12.a

A 144. szám (2018. január – február) elkészítésében közreműködtek:

Antal Martin 11.a, Antal Péter a 11.a, Balog Zsombor 9.d, Barcsa László 14.a,

Csiki Balázs 9.c, Dorozsmai Károly, Dúzs Bence 9.a, Fok Dániel 12.a,

Franka Bálint 9.a, Gaál Barnabás 9.b, Hajdú Bence 12.c, Horváth Bálint 11.a,

Jávorszki Péter 12.e, Korponai Tamás, Krizsán Martin 9.d, Kun Marcell 12.a,

Lehoczki Viktor 11.c, Micheller Zalán 12.b, Nagy Gergő 9.b, Náhlik Dávid 9.d,

Orbán Kamilla, Pletser József, Papp Sándor 11.c, Szénási Anita,

Szöke Patrik 11.a, Szűcs Tamás 12.b, Uhlár Karola, Veres Péter Roland 9.d